

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator											
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וכולם שמין להם כאריס.	תנא:											◊	לט.
אהייא?											^		לט.
אילימא אשבוין											!		לט.
השתא זריו ונשכר הוה, מאי דאשבה מיבעיא?											ז		לט.
אלא ארטושים											!		לט.
והא מוציאין אותן מידו קתנ?											ז		לט.
אלא אנטושים											!	◊	לט.
למאן?											^		לט.
אילימא לרבנן											!		לט.
הא אמרי מוציאין אותו מידו	[רבנן]										ז		לט.
אי רבן שמעון בן גמליאל											!	◊	לט.
הא אמר שמעתי שהנטושים כשבוין											ז	◊	לט.
כשבוין, ולא שבוין. כשבוין - דאין מוציאין אותן מידו, ולא שבוין - דאילו התם זריו ונשכר, ואילו הכא שיימינן ליה כאריס.											!	◊	לט.
ומאי שנא מהא דתנן:											ז		לט.
המוציא הוצאות על נכסי אשתו, הוציא הרבה ואכל קימעא, קימעא ואכל הרבה - מה שהוציא הוציא, ומה שאכל אכל	[תנן]										ז	◊	לט.
הא לא דמיא אלא להא:											!	◊	לט.
המוציא הוצאות על נכסי אשתו קטנה - כמוציא על נכסי אחר דמי.	דאמר ר"י אמר רב חסדא:										!	◊	לט.
אלמא: כיון דלא סמכא דעתיה - תקינו ליה רבנן, כי היכי דלא לפסדינהו.											!	◊	לט.
הכא נמי, תקינו ליה רבנן כי היכי דלא לפסדינהו.											!		לט.
וכולן שמין להם כאריס.											!	◊	לט.
וכולן לאיתויי מאי?											^		לט.
לאיתויי הא דאמר רב נחמן אמר שמואל:											!	◊	לט.
שבוי שנשבה - מורדין קרוב לנכסיו, יצא לדעת - אין מורדין קרוב לנכסיו.	[רב נחמן אמר שמואל]										!	◊	לט.
בורח הרי הוא כשבו.	ורב נחמן דידיה:										!	◊	לט.
בורח מחמת מאי?											^		לט.
אילימא מחמת כרגא											!		לט.
היינו לדעת											ז		לט.
אלא בורח מחמת מרדין.											!	◊	לט.
שבוי שנשבה והניח קמה לקצור, ענבים לבצור, תמרים לגדור, זיתים למסוק - בית דין יורדין לנכסיו ומעמדין אפוטרופוס, וקוצר ובוצר וגודר ומוסק, ואחר כך מורדין קרוב לנכסיו.	רב יהודה אמר שמואל:										!	◊	לט.
ולוקים אפוטרופא לעולם											ז		לט.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		מקרא-key:	
בבא מציעא-המפקיד	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
אדרבה, איפכא מסתברא.	רב פפא לאביי:			◊	מ:
לדברי חכמים מותר לערב שמרים, והיינו טעמא דלא מקבל, דאמר ליה: מדלא ערבת לי - אחולי אחלית לי.				◊	מ:
לדברי רבי יהודה אסור לערב שמרים, והיינו טעמא דמקבל, דאמר ליה: אי בעי לערובי - לא שרי לי לערובי לך, קבולי לא מקבלת, זבון וזבין תגרא איקר?				◊	מ:
אחד הלוקח ואחד המפקיד לפקטים.	תנא:			◊	מ:
מאי לפקטים?				^	מ:
אילמא כי היכי דלוקח לא מקבל פקטים, מפקיד נמי לא מקבל פקטים				!	מ:
ולימא ליה: פקטך מאי איעביד להו?				?	מ:
אלא כי היכי דמפקיד מקבל פקטים - לוקח נמי מקבל פקטים.				!	מ:
ומי מקבל לוקח פקטים?				?	מ:
לא אמרו שמן עכור אלא למוכר בלבד, שהרי לוקח מקבל עליו לוג ומחצה שמרים בלא פקטים.	והתניא, רבי יהודה:			◊	מ:
לא קשיא: הא - דיהיב ליה זוזי בתשרי, וקא שקיל מיניה בניסן, כי מדה דתשרי. הא דיהיב ליה זוזי בניסן וקא שקיל מיניה בניסן כי מדה דניסן.				!	מ:
המפקיד חבית אצל חבירו ולא יחדו לה בעלים מקום, וטלטלה ונשברה, אם מתוך ידו נשברה, לצורכו - חייב, לצורכה - פטור. אם משהניחה נשברה, בין לצורכו בין לצורכה - פטור.				■	מ:
יחדו לה הבעלים מקום, וטלטלה ונשברה, בין מתוך ידו ובין משהניחה, לצורכו - חייב, לצורכה - פטור.				■	מ:
הא מני - רבי ישמעאל היא, דאמר לא בעינן דעת בעלים.				◊	מ:
הגונב טלה מן העדר וסלע מן הכיס - למקום שגנב יחזיר, דברי רבי ישמעאל.	דתניא: [רבי ישמעאל]			◊	מ:
צריך דעת בעלים.	רבי עקיבא:			◊	מ.א.
אי רבי ישמעאל, מאי איריא לא יחדו? אפילו יחדו נמי				?	מ.א.
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא יחדו - דמקומה הוא, אלא אפילו לא יחדו, דלאו מקומה הוא - לא בעינן דעת בעלים.				!	מ.א.
יחדו לה הבעלים מקום, וטלטלה ונשברה, בין מתוך ידו בין משהניחה, לצורכו - חייב, לצורכה - פטור.	אימא סיפא:			◊	מ.א.
אתאן לרבי עקיבא, דאמר בעינן דעת בעלים				!	מ.א.
אי רבי עקיבא מאי איריא יחדו? אפילו לא יחדו נמי				?	מ.א.
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא לא יחדו דלאו מקומה הוא, אלא אפילו יחדו נמי, דמקומה הוא - בעינן דעת בעלים.				!	מ.א.
רישא רבי ישמעאל וסיפא רבי עקיבא				?	מ.א.
אין				!	מ.א.
מאן דמתרגם לי חבית אליבא דחד תנא מובלגא מאניה בתריה לבי מסותא.	דאמר רבי יוחנן:			◊	מ.א.
שנטלה על מנת לגזולה.	תרגמה רבי יעקב בר אבא קמיה דרב:			◊	מ.א.
שנטלה על מנת לשלוח בה יד.	תרגמה רבי נתן בר אבא קמיה דרב:			◊	מ.א.
במאי קמפלגי?				^	מ.א.
בשליחות יד צריכה חסרון.				!	מ.א.
מאן דאמר לגזולה - קסבר: שליחות יד צריכה חסרון.	[רבי יעקב בר אבא]			◊	מ.א.

<p>מקרא-key: † חולקים-disputants † נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>	<p>Talmud Navigator</p> <p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>														
	<p>בבא מציעא-המפקיד מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>													
<p>לא תאמר שליחות יד לא בשומר חנם ולא בשומר שכר, ותיתי משואל: ומה שואל דלדעת בעלים קא עביד - שלא בה ידי חייב, שומר חנם ושומר שכר - לא כל שכן. למה נאמר? - חדא: לומר לך שליחות יד אין צריכה חסרון, ואידך: שלא תאמר דיו לבא מן הדין להיות כנידון, מה שואל בבעלים פטור - אף שומר חנם ושומר שכר בבעלים פטור.</p>	<p>רבא:</p>													<p>מא:</p>	
<p>ולמאן דאמר שליחות יד צריכה חסרון, הני תרתי שליחות יד למה לי?</p>					⋈									<p>מא:</p>	
<p>חדא: שלא תאמר דיו לבא מן הדין להיות כנידון, ואידך - לכדתניא:</p>												!		<p>מא:</p>	
<p>(שמות כ"ב) ונקרב בעל הבית אל האלהים - לשבועה. אתה אומר לשבועה, או אינו אלא לדין? נאמרה שליחות יד למטה, ונאמרה שליחות יד למעלה, מה להלן לשבועה - אף כאן לשבועה.</p>	<p>[דתניא]</p>													!	<p>מא:</p>
<p>המפקיד מעות אצל חברו, צררן והפשילן לאחוריו או שמסרם לבנו ולבתו הקטנים ונעל בפניהם שלא כראוי - חייב, שלא שימר כדרך השומרים. ואם שימר כדרך השומרים - פטור.</p>														■	<p>מב:</p>
<p>בשלמא כולהו - שלא שימר כדרך השומרים, אלא צררן והפשילן לאחוריו, מאי הוה ליה למיעבד?</p>					⋈										<p>מב:</p>
<p>אמר קרא וצרת הכסף בידך אף על פי שצוררין - יהיו בידך.</p>	<p>רבא אמר רבי יצחק:</p>													!	<p>מב:</p>
<p>לעולם יהא כספו של אדם מצוי בידו, שנאמר (דברים י"ד) וצרת הכסף בידך.</p>	<p>ואמר רבי יצחק:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>לעולם ישליש אדם את מעותיו, שליש בקרקע ושליש בפרקמטיא ושליש תחת ידו.</p>	<p>ואמר רבי יצחק:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין, שנאמר (דברים כ"ח) יצו ה' אתך את הברכה באסמך.</p>	<p>ואמר רבי יצחק:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>אין הברכה מצויה אלא בדבר שאין העין שולטת בו, שנאמר יצו ה' אתך את הברכה באסמך.</p>	<p>תנא דבי רבי ישמעאל:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>ההולך למוד את גורנו, אומר: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתשלח ברכה במעשה ידינו. התחיל למוד, אומר: ברוך השולח ברכה בכרי זוה. מדד ואחר כך בירך - הרי זה תפילת שוא, לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד, ולא בדבר המנוי, אלא בדבר הסמוי מן העין, שנאמר: יצו ה' אתך את הברכה באסמך.</p>	<p>תנו רבנן:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>כספים אין להם שמירה אלא בקרקע.</p>	<p>שמואל:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>מודי שמואל בערב שבת בין השמשות, דלא אטרחרוהו רבנן, ואי שהא למוצאי שבת שיעור למקברינהו ולא קברינהו - מחייב. ואי צורבא מרבנן הוא - סבר: דלמא מיבעי ליה זוזי לאבדלתא. והאידנא דשכיחי גשושאי - אין להן שמירה אלא בשמי קורה. - והאידנא דשכיחי פרומאי - אין להם שמירה אלא בני אורבי.</p>	<p>רבא:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>ומודה שמואל בכותל והאידנא דשכיחי טוחאי אין להן שמירה אלא בטפח הסומך לקרקע, או בטפח הסומך לשמי קורה.</p>	<p>רבא:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>תמך שנפלה עליו מפולת הרי הוא כמכוער</p>	<p>רב אחא ברביה דרב יוסף לרב אשי: התם תנן:</p>													^	<p>מב:</p>
<p>כל שאין הכלב יכול לחפש אחריו.</p>	<p>רבן שמעון בן גמליאל:</p>													^	<p>מב:</p>
<p>כמה חפישת הכלב - שלשה טפחים.</p>	<p>ותנא:</p>													^	<p>מב:</p>
<p>הכא מאי? מי בעינן שלשה טפחים, או לא?</p>														^	<p>מב:</p>
<p>התם משום ריחא - בעינן שלשה טפחים, הכא משום איכסויי מעינא - לא בעינן שלשה טפחים.</p>	<p>אמר ליה: [רב אשי]</p>													!	<p>מב:</p>
<p>וכמה?</p>														^	<p>מב:</p>
<p>טפח.</p>	<p>רפרם מטיכרא:</p>													!	<p>מב:</p>
<p>ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה, אותבינהו בצריפא דאורבני, איגנוב.</p>														○	<p>מב:</p>
<p>אף על גב דלענין גנבי נטירותא היא, לענין נורא - פשיעותא היא, הוה תחילתו בפשיעה וסופו באונס - חייב.</p>	<p>רב יוסף:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>ואף על גב דלענין נורא פשיעותא היא, לענין גנבי נטירותא היא, ותחלתו בפשיעה וסופו באונס - פטור.</p>	<p>איכא דאמרי:</p>													■	<p>מב:</p>
<p>והילכתא: תחילתו בפשיעה וסופו באונס - חייב.</p>														■	<p>מב:</p>
<p>ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה, אמר ליה: הב לי זוזאי - אמר ליה: לא ידענא היכא אותבינהו. אתא לקמיה דרבא</p>														○	<p>מב:</p>
<p>כל לא ידענא - פשיעותא היא, זיל שלם.</p>	<p>אמר ליה: [רבא]</p>													■	<p>מב:</p>

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>													
בבא מציעא-המפקיד		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ההוא גברא דאפקיד זוזי גבי חבריה, אשלמינהו לאימיה, ואותבינהו בקרטליתא, ואיגנוב.								o							מב.
היכי נדיינו דייני להאי דינא? נימא ליה לדידיה: זיל שלים, אמר: כל המפקיד - על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד. נימא לה לאימיה: זילי שלימי, אמרה: לא אמר לי דלאו - דידיה נינהו, דאקברינהו. נימא ליה: אמאי לא אמרת לה? - אמר: כל שכן, דכי אמינא לה לדידי נינהו, טפי מזדהרא בהו.			רבא:				ז								מב.
משתבע איהו דהנהו זוזי אשלמינהו לאימיה, ומשתבעא אימיה דהנהו זוזי אותבינהו בקרטליתא ואיגנוב, ופטור.			אלא אמר רבא:				■								מב:
ההוא אפטרופא דיתמי דזבן להו תורא ליתמי, ומסריה לבקרא, לא הוה ליה ככי ושיני למיכל, ומית.								o							מב:
היכי נדיינו דייני להאי דינא? נימא ליה לאפטרופא: זיל שלים, אמר: אנא לבקרא מסרתי. נימא ליה לבקרא: זיל שלים, אמר: אנא בהדי תורי אוקימתיה, אוכלא שדאי ליה, לא הוה ידעינן דלא אכל.			רמי בר חמא:				ז								מב:
מכדי בקרא שומר שכר דיתמי הוא, איבעי ליה לעיוני							ז							מב:	
אי איכא פסידא דיתמי? הכי נמי, והכא במאי עסקינן? דליכא פסידא דיתמי, דאשכחוהו למריה דתורא ושקול יתמי זוזי מיניה.													!		מב:
אלא מאן קא טעין							ז							מב:	
מריה דתורא קטעין. - איבעי ליה לאודוען													!		מב:
מאי מודעינן ליה, מידע ידע דמקח טעות הו?							ז							מב:	
בספסירא דזבן מהכא ומזבין להכא.													!		מב:
הלכך, מישתבע איהו דלא הוה ידע, ומשלם בקרא דמי בשר בזול.													■		מב:
ההוא גברא דאפקיד כשותא גבי חבריה, הוה ליה לדידיה נמי כריא דכשותא. אמר ליה לסרסיה: מהאי רמי. אזל רמא מאידך.													o		מב:
היכי נדיינו דייני להאי דינא? נימא ליה לדידיה: זיל שלים - אמר: אנא אמרי ליה מהאי רמי. נימא ליה לסרסיה: זיל שלים, אמר: לא אמר לי מהאי רמי ומהאי לא תרמי.			רב עמרם:				ז								מב:
ואי דשהא שיעור לאיתויי ליה ולא איתיה ליה - גלי אדעתיה דניחא ליה							ז							מב:	
בדלא שהא.													!		מב:
סוף סוף, מאי פסידא איכא, והא קא משתרשי ליה							ז							מב:	
דהוה שיכרא חלא.			רב סמא בריה דרבא:										!		מב:
בכיסו ומשלם ליה דמי כסי.			רב אשי:										!		מב:
המפקיד מעות אצל שולחני, אם צרורין - לא ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותן. מותרין - ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותן.															מב:
אצל בעל הבית, בין צרורין ובין מותרין - לא ישתמש בהן, לפיכך אם אבדו אינו חייב באחריותן.															מב:
חנוני כבעל הבית דברי רבי מאיר			[רבי מאיר]										◆		מב:
חנוני כשולחני.			רבי יהודה:										◆		מב:
משום דצרורין לא ישתמש בהן?							ז							מב:	
בצרורין וחתומין שנו.			רב אסי אמר רב יהודה:										!		מב:
בקשר משונה.			רב מרי										!		מב:
קשר משונה מאי?			איכא דאמרי, בעי רב מרי:										^		מב:
תיקו.													■		מב:
מותרין ישתמש בהן כל.														■	מב:
ואפילו נאנסו.			רב הונא:										◆		מב:

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-key:	בבא מציעא-המפקיד	מאן דאמר													
מקרא-key:	מימרא	מאן דאמר													
	והא אבדו קתני														מג.
	כדרבה														מג.
	נגנבו - בלסטין מזויין, אבדו - שטבעה ספינתו בים.	דאמר רבה:													מג.
	נאנסו לא.	רב נחמן:													מג.
	לדידך דאמרת נאנסו לא, אלמא לא הוי שואל עלייהו. אי שואל לא הוי - שומר שכר נמי לא הוי?	רבא לרב נחמן:													מג.
	בהא מודינא לך, דהואיל ונהנה מהנה, בההוא הנאה דאי מיתרמי ליה זבינא דאית בה רווחא זבן בהו, הוי עלייהו שומר שכר.	אמר ליה: [רב נחמן]													מג.
	המפקיד מעות אצל שולחני, אם צרוין - לא ישתמש בהן, לפיכך אם הוציא לא מעל הגובר. ואם מותרין - ישתמש בהן, לפיכך אם הוציא מעל הגובר.	איתיביה רב נחמן לרב הונא:													מג.
	ואי אמרת אפילו נאנסו, מאי איריא הוציא? אפילו לא הוציא נמי?														מג.
	הוא הדין אף על גב דלא הוציא, ואידי דתנא רישא הוציא, תנא סיפא נמי הוציא.	אמר ליה: [רב הונא]													מג.
	השולח יד בפקדון, בית שמאי אומרים: ילקה בחסר וביתר	[בית שמאי]													מג.
	כשעת הוצאה	בית הלל:													מג.
	כשעת התביעה.	רב עקיבא:													מג.
	האי מאן דגזל חביתא דחמרא מחבריה, מעיקרא שויה זוזא השתא שויה ארבעה, תברה או שתייה - משלם ארבעה, איתבר ממילא - משלם זוזא. מאי טעמא - כיון דאי איתה הדרא למרה בעינא, ההיא שעתא דקא שתי ליה או דקא תבר לה קא גזל מיניה	רבה:													מג.
	כל הגולנין משלמין כשעת הגזילה.	ותנן:													מג.
	איתבר ממילא - משלם זוזא. מאי טעמא - השתא לא עביד לה ולא מידי, אמאי קא מחייבת ליה - אההיא שעתא דגזלה, ההיא שעתא זוזא הוא דשויה.														מג.
	כשעת הוצאה.	תנן, בית הלל:													מג.
	מאי כשעת הוצאה?														מג.
	אילימא כשעת הוצאה מן העולם.														מג.
	ובמאי?														מג.
	אי בחסר														מג.
	מי איכא למאן דאמר?														מג.
	כל הגולנין משלמין כשעת הגזילה.	והא תנן:													מג.
	ואי ביתר														מג.
	היינו בית שמאי?														מג.
	אלא פשיטא כשעת הוצאה מבית בעלים.														מג.
	לימא רבה דאמר כבית שמאי?														מג.
	ביתר - כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בחסר.	אמר לך רבה:													מג.
	שליחות יד אינה צריכה חסרון, וכי חסר - ברשותא דידיה חסר.	בית שמאי סברי:													מג.
	שליחות יד צריכה חסרון, וכי חסר - ברשותא דמריה חסר.	ובית הלל סברי:													מג.
	שליחות יד אינה צריכה חסרון.	אלא הא דאמר רבא:													מג.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא מציעא-המפקיד	מימרא	מאן דאמר													
לימא רבא דאמר כבית שמאי?															מג:
אלא הכא במאי עסקינן כגון שטלטלה להביא עליה גוזלות, ובשואל שלא מדעת קא מיפלגי.															מג:
שואל שלא מדעת גזולן הוי, וכי חסר - ברשותא ידידיה חסר.	בית שמאי סברי:														מג:
שואל שלא מדעת - שואל הוי, וכי חסר - ברשותא דמרה חסר.	ובית הלל סברי:														מג:
שואל שלא מדעת לרבנן גזולן הוי	אלא הא דאמר רבא:														מג:
לימא רבא דאמר כבית שמאי?															מג:
אלא, הכא בשבחה של גזילה קמיפלגי.															מג:
שבח גזילה דנגזל הוי	בית שמאי סברי:														מג:
שבח גזילה דגזולן הוי.	ובית הלל סברי:														מג:
ובפלוגתא דהני תנאי															מג:
הגזול את הרחל, גזזה וילדה - משלם אותה ואת גיזותיה ואת ולדותיה, דברי רבי מאיר.	דתנאי: [רבי מאיר]														מג:
גזילה חוזרת בעיניה.	רבי יהודה:														מג:
דיקא נמי															מג:
ילקה בחסר וביתר	דקתני: בית שמאי:														מג:
כשעת הוצאה	ובית הלל:														מג:
שמע מינה.															מג:
כשעת התביעה.	רבי עקיבא:														מג:
הלכה כרבי עקיבא. ומודה רבי עקיבא במקום שיש עדים. - מאי טעמא? דאמר קרא (ויקרא ה') לאשר הוא לו יתגנו ביום אשמתו, וכיון דאיכא עדים - מההוא שעתא הוא דאיחייב ליה אשמה.	רב יהודה אמר שמואל:														מג:
רבי, אתה אומר כן?	רבי אושעיא לרב יהודה:														מג:
חלוק היה רבי עקיבא אפילו במקום שיש עדים, מאי טעמא - דאמר קרא לאשר הוא לו יתגנו ביום אשמתו, ובי דינא הוא דקא מחייבי ליה אשמה.	הכי אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:														מג:
כי אזלה להתם אקיף אסולמא דצור, ועול לגביה דרבי יעקב בר אידי, ובעי מיניה אי שמיעא ליה לרבי יוחנן הלכה כרבי עקיבא או אין הלכה כרבי עקיבא.	רבי זירא לרבי אבא בר פפא:														מג:
הלכה כרבי עקיבא לעולם.	אמר ליה [רבי יעקב בר אידי], הכי אמר רבי יוחנן:														מג:
מאי לעולם?															מג:
שלא תאמר הני מילי - היכא דליכא עדים, אבל היכא דאיכא עדים - לא. - ואי נמי, דאהדרה לדוכתה ואיתברא, לאפוקי מדרבי ישמעאל	רב אשי:														מג:
לא בעינן דעת בעלים	דאמר: [רבי ישמעאל]														מג:
קא משמע לן: דבעינן דעת בעלים.															מג:
הלכה כבית הלל.	רבא:														מג:
החושב לשלוח יד בפקדון, בית שמאי אומרים: חייב	[בית שמאי]														מג:
אינו חייב עד שישלח בו יד, שנאמר (שמות כ"ב) אם לא שלח ידו במלאכת רעהו.	בית הלל:														מג:
הטה את החבית ונטל הימנה רביעית ונשברה - אינו משלם אלא רביעית. הגביהה ונטל הימנה רביעית ונשברה - משלם דמי כולה.															מג:

disputants-חולקים ◇ בקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא מציעא-המפקיד		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מזמרא	מאן דאמר												
מנהני מילי?												^	
(שמות כ"ב) על כל דבר פשע, בית שמאי אומרים: מלמד שחייב על המחשבה כמעשה	דתנו רבנן: [בית שמאי]											!	◇
אינו חייב עד שישלח בו יד, שנאמר (שמות כ"ב) אם לא שלח ידו במלאכת רעהו.	בית הלל:											!	◇
והלא כבר נאמר על כל דבר פשע	בית שמאי לבית הלל:											;	◇
והלא כבר נאמר אם לא שלח ידו במלאכת רעהו. אם כן מה תלמוד לומר על כל דבר פשע - שיכול אין לי אלא הוא, אמר לעבדו ולשלוהו מנין? תלמוד לומר על כל דבר פשע.	בית הלל לבית שמאי:											!	◇
הטה את החבית כו'.												■	<
לא שנו אלא נשברה, אבל החמיצה - משלם את כולה. מאי טעמא - גירי דידיה הוא דאהנו לה.	רבה:											■	◇
הגביהה ונטל הימנה כו'.												■	<
לא נטל - נטל ממש, אלא כיון שהגביהה ליטול אף על פי שלא נטל.	שמואל:											■	◇
לימא קא סבר שמואל שליחות יד אינה צריכה חסרון?												;	◇
לא, שאני הכא דניחא ליה דתיהוי הא חבית כולה בסיס להא רביעית.	אמרי:											!	◇
הגביה ארנקי ליטול הימנה דינר, מהו? חמרא הוא דלא מינטר אלא אגב חמרא, אבל זוזא - מינטר, או דלמא: שאני נטירותא דארנקי מנטירותא דדינר?	בעי רב אשי:											^	◇
תיקו.												■	◇
הדרן עלך המפקיד													◇

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא מציעא-הוהב	מזמרא	מאן דאמר													
הוהב קונה את הכסף, והכסף אינו קונה את הוהב.															מז
הנחשת קונה את הכסף, והכסף אינו קונה את הנחשת.															מז
מעות הרעות קונות את היפות, והיפות אינן קונות את הרעות.															מז
אסימון קונה את המטבע, והמטבע אינו קונה את אסימון.															מז
מטלטלין קונין את המטבע, מטבע אינו קונה את המטלטלין.															מז
כל המטלטלים קונין זה את זה. כיצד? משך הימנו פירות ולא נתן לו מעות - אינו יכול לחזור בו, נתן לו מעות ולא משך הימנו פירות - יכול לחזור בו. אבל אמרו: מי שפרע מאנשי דור המבול ומדור הפלגה הוא עתיד להפרע ממי שאינו עומד בדבורו.		[ת"ק]													מז
כל שהכסף בידו - ידו על העליונה.		רבי שמעון:													מז
הוהב קונה את הכסף.	מתני ליה רבי לרבי שמעון בריה:														מז
רבי, שנית לנו בילדותיך הכסף קונה את הוהב ותחזור ותשנה לנו בזקנותיך הוהב קונה את הכסף?	אמר לו: [רבי שמעון]														מז
בילדותיה מאי סבר ובזקנותיה מאי סבר?															מז
בילדותיה סבר: דהבא דחשיב - הוי טבעא, כספא דלא חשיב - הוי פירא, וקני ליה פירא לטבעא. בזקנותיה סבר: כספא דחריף - הוי טבעא, דהבא דלא חריף - הוי פירא, וקני ליה פירא לטבעא.															מז
כילדותיה מסתברא	רב אשי:														מז
הנחשת קונה את הכסף.	מדקתני:														מז
אי אמרת בשלמא כספא לגבי דהבא פירא הוי - היינו דקא תני הנחשת קונה את הכסף, דאף על פי דלגבי דהבא פירא הוויא - לגבי נחשת טבעא הוי. אלא אי אמרת כספא לגבי דהבא טבעא הוי, השתא לגבי דהבא דחשיב מיניה אמרת טבעא הוי, לגבי נחשת דאיהו חשיב ואיהו חריף - מבעיא?															מז
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הני פריטי, באתרא דסגיי - אינהו חריפי טפי מכספא, אימא טבעא הוי, קא משמע לן: כיון דאיכא דוכתא דלא סגי ביה - פירא הוי.															מז
ואף רבי חייא סבר דהבא טבעא הוי.	[רבי חייא]														מז
דרב אוזיף דינרי מברתיה דרבי חייא, לסוף אייקור דינרי. אתא לקמיה דרבי חייא	[רב]														מז
זיל שלים לה טבין ותקילין.	אמר ליה: [רבי חייא]														מז
אי אמרת בשלמא דהבא טבעא הוי - שפיר. אלא אי אמרת פירא הוי, הוה ליה סאה בסאה, ואסוך															מז
רב דינרי הוה ליה, וכיון דהוה ליה דינרי - נעשה כאומר לה הלייני עד שיבא בני או עד שאמצא מפתח.															מז
האי תנא סבר דהבא טבעא הוי	רבא:														מז
פרוטה שאמרו - אחד משמונה באיסר האיטלקי. למאי נפקא מינה - לקדושי אשה.	דתניא:														מז
איסר - אחד מעשרים וארבעה בדינר של כסף. למאי נפקא מינה - למקח וממכר.															מז
דינר של כסף - אחד מעשרים וחמשה בדינר של זהב, למאי נפקא מינה - לפדיון הבן.															מז
אי אמרת בשלמא טבעא הוי - משער תנא במידי דקיין. אלא אי אמרת פירא הוי, משער תנא במידי דאוקיר וזיל? זימנין דמהדר ליה כהנא וזימנין דמוסיף ליה איהו לכהנא. אלא שמע מינה: טבעא הוי, שמע מינה.															מז
לא יעשה אדם סלעין דינרי זהב	תנן התם, בית שמאי:														מז
מתירין.	בית הלל:														מז
מחלוקת בסלעים על דינרין	רבי יוחנן וריש לקיש, חד:														מז
כספא טבעא ודהבא פירא, וטבעא אפירא לא מחללינן	דבית שמאי סברי:														מז

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
בבא מציעא-הזהב	מזמרא	מאן דאמר														
כספא פירא, ודהבא טבעא, ופירא אטבעא מחללינן.	ובית הלל סברי:															מד:
אבל פירות על דינרין - דברי הכל מחללינן. מאי טעמא - מידי דהוה אכספא לבית הלל. כסף לבית הלל, אף על גב דכספא לגבי דהבא פירא הוי, לגבי פירא - טבעא הוי, זהב נמי לבית שמאי, אף על גב דדהבא לגבי כספא פירא הוי, לגבי פירא טבעא הוי.	[דברי הכל]															מד:
וחד אמר: אף בפירות על דינרין מחלוקת.	וחד: [רבי יוחנן/ריש לקיש]															מד:
ולמאן דאמר אף בפירות על דינרין מחלוקת, אדמיפלגי בסלעין על דינרין - לפלוג בפירות על דינרין																מד:
אי אפלוג בפירות על דינרין - הוה אמינא: הני מילי - בפירות על דינרין, אבל בסלעין על דינרין - מודו להן בית הלל לבית שמאי דדהבא לגבי כספא פירא הוי, ולא מחללינן, קא משמע לן.																מד:
תסתיים דרבי יוחנן הוא דאמר אין מחללינן																מד:
אסור ללוות דינר בדינר.	דאמר רבי יוחנן:															מה:
דינר דמאי?																מה:
אילימא דינר של כסף בדינר של כסף																מה:
לגבי נפשיה מי איכא למאן דאמר לאו טבעא הוי?																מה:
אלא פשיטא - דינר של זהב בדינר של זהב.																מה:
ולמאן?																מה:
אי לבית הלל																מה:
הא אמרי טבעא הוי																מה:
אלא לאו - לבית שמאי.																מה:
ושמע מינה: רבי יוחנן הוא דאמר אין מחללינן.																מה:
לא, לעולם אימא לך רבי יוחנן הוא דאמר מחללינן, ושאני הוואה, כיון דלענין מקח וממכר שוויהו רבנן כי פירא, דאמרין איהו ניהו דאוקיר וזיל, לגבי הוואה נמי פירא הוי.																מה:
הכי נמי מסתברא																מה:
אף על פי שאמרו אסור ללוות דינר בדינר, אבל מחללינן מעשר - שני עליו	דכי אתא רבין אמר רבי יוחנן:															מה:
שמע מינה.																מה:
הפרט סלע ממעות מעשר שני, בית שמאי אומרים: בכל הסלע מעות	תא שמע: [בית שמאי]															מה:
בשקל כסף, בשקל מעות.	בית הלל:															מה:
השתא לבית שמאי לגבי פריטי מחללינן, לגבי דהבא מיבעיא?																מה:
שאני פריטי, באתרא דסגין - חריפי.																מה:
מחלוקת בסלעין על דינרים	לישנא אחרינא, אמרי לה: רבי יוחנן וריש לקיש, חד:															מה:
הכסף - כסף ראשון, ולא כסף שני.	דבית שמאי סברי:															מה:
הכסף כסף ריבה, ואפילו כסף שני.	ובית הלל סברי:															מה:
אבל פירות על דינרין - דברי הכל מחללינן, דאכתי כסף ראשון הוא.	[דברי הכל]															מה:
אף בפירות על דינרין נמי מחלוקת.	וחד: [רבי יוחנן/ריש לקיש]															מה:
ולמאן דאמר סלעין על דינרין מחלוקת, אדמיפלגי בסלעין על דינרין פלגי בסלעין על סלעין?																מה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story		מימרא-statement ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof												
מקרא-key:	בבא מציעא-הזהב	מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
	אי אפלגי בסלעין על סלעין - הוה אמינא: הני מילי - בסלעין על סלעין, אבל בסלעין על דינרין - מודו להו בית הלל לבית שמאי דהבא לגבי כספא פירא הוי, ולא מחללינן, קא משמע לן.													מה.
	הפורט סלע של מעשר שני בירושלים, בית שמאי אומרים: בכל הסלע מעות	תא שמע: [בית שמאי]				⚡	⚡		◇					מה.
	בשקל כסף, בשקל מעות.	בית הלל:				⚡	⚡		◇					מה.
	השתא כספא לגבי פריטי מחללינן, ולא אמרינן כסף ראשון ולא כסף שני, לגבי דהבא דחשיב מיניה, מי אמרינן כסף ראשון ולא כסף שני?											⚡		מה.
	ירושלים קמותבת? שאני ירושלים, דכתיב ביה (דברים י"ד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן.	רבא:											!	◇
	הפורט סלע ממעות מעשר שני, בית שמאי אומרים: בכל הסלע מעות	תא שמע: [בית שמאי]						⚡	⚡					מה.
	בשקל כסף, בשקל מעות	בית הלל:						⚡	⚡					מה.
	אלא: דכולי עלמא הכסף כסף ריבה, ואפילו כסף שני. אלא אי איתמר דרבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש - הכי איתמר:												!	◇
	מחלוקת בסלעין על דינרין	חד: [רבי יוחנן/ריש לקיש]											⚡	◇
	גזרינן שמא ישהה עליותיו, דזימנין דלא מלו זוזי בדינרא ולא מסיק.	דבית שמאי סברי:											⚡	◇
	גזרינן שמא ישהה עליותיו, דכי לא מלו נמי בדינרא אסוקי מסיק להו.	ובית הלל סברי:											⚡	◇
	אבל בפירות על דינרין - דברי הכל מחללינן, דכיון דמרקבי לא משהי להו.	[דברי הכל]											⚡	◇
	אפילו בפירות על דינרין נמי מחלוקת.	וחד: [רבי יוחנן/ריש לקיש]											⚡	◇
	בשלמא להך לישנא דאמרת דמדאורייתא משרא שרי, ורבנן הוא דגזרו ביה - היינו דקתני יעשה ולא יעשה. אלא להך לישנא דאמרת דמדאורייתא פליגי, מחללינן ולא מחללינן מבעי ליה												⚡	◇
	קשיא.												■	מה.
	מטבע נעשה חליפין	איתמר, רב ולוי, חד											⚡	◇
	אין מטבע נעשה חליפין.	וחד: [רב/לוי]											⚡	◇
	מאי טעמא דמאן דאמר אין מטבע נעשה חליפין - משום דדעתיה אצורתא, וצורתא עבידא דבטלא.	רב פפא:											■	מה.
	הזהב קונה את הכסף	תנן:											⚡	◇
	מאי לאו בחליפין, ושמע מינה: מטבע נעשה חליפין												⚡	◇
	לא, בדמים.												!	◇
	אי הכי הזהב קונה את הכסף? מחייב מבעי ליה												⚡	מה.
	תני: הזהב מחייב.												!	◇
	הכי נמי מסתברא												■	מה.
	הכסף אינו קונה את הזהב.	מדקתני סיפא:											■	◇
	אי אמרת בשלמא בדמים - היינו דאמרינן דהבא פירא וכספא טבעא, וטבעא פירא לא קני. אלא אי אמרת בחליפין - תרוייהו לקנו אהדדי.												■	מה.
	הכסף אינו קונה את הזהב. כיצד? מכר לו עשרים וחמשה דינר של כסף בדינר של זהב, אף על פי שמשך את הכסף - לא קנה עד שימשוך את הזהב.	ועוד תניא:											■	◇
	אי אמרת בשלמא בדמים - משום הכי לא קני. אלא אי אמרת בחליפין - נקני												■	מה.
	אלא מאי - בדמים? אי הכי אימא רישא:												⚡	מה.
	הזהב קונה את הכסף, כיצד? מכר לו דינר של זהב בעשרים וחמשה דינר של כסף, כיון שמשך את הזהב - נקנה כסף בכל מקום שהוא.	[רישא]											⚡	◇

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◇ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! ראיה-proof ■ </p>	<p>מקרא-key:</p>	
<p>בבא מציעא-הזהב</p>	<p>מאן דאמר</p>	<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
<p>מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>	<p>ז</p>	<p>מה:</p>
<p>אי אמרת בשלמא בחליפין - היינו דקתני נקנה כסף בכל מקום שהוא. אלא אי אמרת בדמים - האי נקנה כסף בכל מקום שהוא? נתחייב גברא מיבעי ליה</p>	<p>מאן דאמר</p>	<p>ז</p>	<p>מה:</p>
<p>לעולם בדמים, ומאי בכל מקום שהוא - כמות שהוא, כדאמר ליה. אי אמר ליה מארנקי חדשה יהבינא לך - לא מצוי יהיב ליה מארנקי ישנה אף על גב דעדיפי מינייהו. מאי טעמא? דאמר ליה: לישנן קא בעינא להו.</p>	<p>רב אשי:</p>	<p>◇</p>	<p>מה:</p>